

յաստան կը ճամբորդէր կողոպտուեցաւ և չկրցաւ երթալ Նախիջևան: Իբր տեսուչ իրեն տեղը կարգուեցաւ Հայազգի Ունիթոռ Յովհաննէս Դոմինիկոս Նազարեան որ յաջողեցաւ դպրոցը բանալ, բրոբականտայի 3000 ֆր. տարեկան նպաստովը:

Պօղոս Բոլոնիացի որ կ'երևայ թէ մեծ եռանդ ունէր, մինչեւ հեռաւոր աշխարհներ, Ամերիկա և Հնդկաստան (Չամ. Գ. էջ 527—528) կը ճամբորդէ հանգանակութեան համար, և դարձին Սպանիոյ մէջ կը վախճանի (1627) իր ջանքով հաւաքուած գումարով Հռոմի մէջ Հայոց յատուկ վարժարան մը բանալ կտակ ընելով: Իր այս փափաքը կարելի չըլլալով իրագործել, որոշուեցաւ նոր բացուած Ուրբանեան վարժարանին մէջ պահել որոշեալ թուով Հայ ուսանողներ, որոնք բնական է թէ պիտի պատրաստուէին բրոբականտի գործին:

Բրոբականտայի հաստատութեան յաջորդ տարին (1623) իսկ կը տպագրուի Հռոմի մէջ Եւգինէոս Դ. Պապին Ֆլորենտեան ժողովին տուած կոնդակը՝ սա խորագրով. «Միաքանութիւն Հայոց ընդ Հոռովմայ սուրբ եկեղեցւոյն, վասն պարզաքանութեան նոյն օրինացն, և եօթն խորհրդոց սուրբ եկեղեցւոյ և այլ ևս քազում սուրբ խորհրդոց, որ եղև հրաւանօք Եւանկիոսի յորրորդ